

N:o 6.

Ank. till Riksd. Kansli den 12 Febr. 1883, kl. 3 e. m.

Lag-Utskottets Utlåtande, i anledning af väckt motion om lagbestämmelser för skyddande af bi.

Lag-Utskottet har från Andra Kammaren emottagit en af Herr *Magnus Andersson* afgifven motion, N:o 87, hvari motionären anför, att, då biskötseln inom landet nu med rätta vore mera uppmärksammas än i forna dagar, de gällande knapphändiga lagbestämmelserna i ämnet i allmänhet tarfvade förbättring för att lemna egare af bi tillräckligt skydd mot skada å denna hans egendom. Motionären ville emellertid nu endast fästa sig vid en särskild brist i gällande lagbestämmelser om bi, hvilken brist i den ort, han tillhörde, årligen gjorde mången egare af ett arbetsamt och fredligt bisamhälle stort bryderi; och föreslår för afhjelpande af denna brist, »att Riksdagen behagade föreskrifva, att då egaren af ett fredligt bisamhälle kan i bevis leda, att grannens bi intränger uti något af hans bisamhällen för att döda och stjäla, denne då med lagens makt kan tillsäga egaren af tjufbisamhället att endera genast döda detsamma, eller afflytta detta till annan, så aflägsen ort, der det för det fredliga bisamhället är oskadligt, vid äfventyr att eljest vara skyldig att ersätta all den skada, som egaren af det fredliga bisamhället genom uraktlåtenhet häraf kan visa sig hafva lidit.»

De stadganden *Om Bi*, hvilka innehållas i 21 kap. Byggningsbalken, beröra icke det af motionären omförmälda förhållande. Skyl-

dighet att ersätta sådan skada, som här afses, måste derföre bedömas efter de regler, som i allmänhet gälla om skyldighet att ersätta uppkommen skada. Att den, som genom bristande tillsyn å honom tillhöriga djur, större eller smärre, är vållande dertill, att skada för annan uppstår, ock är skyldig att ersätta denna skada, torde vara gifvet; och 22 kap. 7 §. Byggningabalken stadgar, äfven utan att vållande kan läggas egaren till last, en begränsad ersättningsskyldighet. Beträffande skada af bi å annans bin eller bikupor, torde svårighet derföre icke uppstå att, der i bevis kan ledas, att skada skett och till hvilket belopp samt *hvems* bin åstadkommit densamma, få denne ålagdt att gälda skadan, utan svårigheten torde just ligga i åstadkommande af erforderlig *bevisning* i dessa afseenden. Men *denna* svårighet, som ligger i förhållandenas natur, torde icke kunna aflagstiftaren afhjelpas. Lagstiftningen kan icke taga hänsyn till alla i verkligheten förekommande fall, utan måste åt lagskipningen öfverlemna att inordna dessa under de gifna rättsreglerna.

Med anledning af det anförda hemställer Utskottet,
att motionen icke må vinna Riksdagens bifall.

Stockholm den 12 Februari 1883.

På Lag-Utskottets vägnar:

Axel Bergström.
